

Ahmet Telli

Nidâ

şiiir

AHMET TELLİ

Şiir:

- Yangın Yılları, 1979 (9.Basım 2015)
Hüznün İsyan Olur, 1979 (18.Basım 2015)
Dövüşen Anlatsın, 1980 (11.Basım 2015)
Saklı Kalan, 1981 (14.Basım 2014)
Su Çürüdü, 1982 (18.Basım 2015)
Belki Yine Gelirim, 1984 (17.Basım 2015)
Çocuksun Sen, 1994 (15.Basım 2016)
Kalbim Unut Bu Şiiri, *Seçmeler*, 1994 (13.Basım 2015)
Barbar ve Şehlâ, 2005 (5.Basım 2013)
Nidâ, 2010 (4.Basım 2016)

Yazılar:

- Ben Hiçbir Şey Söylemedim, 2001 (4.Basım 2012)
Sulara mı Yazıldı, 2001 (4.Basım 2012)
Buradayım Sözümde, 2005 (2.Basım 2012)
Neylersin, 2013
SöyleSen (Söyleşiler), 2015

Hakkında Yazılan Kitaplar:

- Yangın Yıllarından Nidâ'ya Ahmet Telli Şiiri, 2011 Asuman Susam
Nidâ Odağında Ahmet Telli Şiiri, 2012-Sempozyum Kitabı-

Kendi Sesinden Şiir CD'leri:

- Kalmasın, 1993
Kül ve Kül, 1997

Ahmet Telli

NİDÂ



Yayın No 754
Şiir 73

Nida
Ahmet Telli

Kapak tasarımı: Utku Lomlu
Desenler: Habip Aydoğdu
(Desenler bu kitap için yapılmıştır)
Sayfa tasarımı: Zülal Bakacak

© Ahmet Telli
© 2010, bu kitabın tüm yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Şubat 2010, Everest Yayınları
2. Basım: Mayıs 2011, Everest Yayınları
3. Basım: Kasım 2013, Everest Yayınları
4. Basım: Şubat 2016, Everest Yayınları

ISBN: 978 - 605 - 141 - 679 - 6
Sertifika No: 10905

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 513 34 20-21 Faks: (0212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap
www.facebook.com/everestyayinlari
www.instagram.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

NİDÂ

Ahmet Telli

Taylar
ve yolcular



234-5
2010

Richard
Kell

1
2

fever

Ah
Kell
C241

Çünkü biliyorum: sabrın mesafesine sızıyor susku;
Beklenen fırtına, beklenen bora ve ne gelmezse akla
Deniyor bir taşın sabrını, çocuğun uslu sevincini de.
Sinsi tarih, akhevvel felsefe, şımarık geometri
Canına okuyor şiirin, yalnızca aşk onarıyor onu
Onarıyor ve coğrafyanın her yanı yara bere içinde
Yazının ruhu mu olurmuş diyor mahkeme kâtibi
Bu yüzden eskiyor hayat, merhamet yetim kalıyor
Bir tek susku kalıyor, diller de ölüyor birer birer
Ölen her dil yalnızlığı oluyor bu dünyanın

Çünkü biliyorum: sabrın mesafesi azalıyor gitgide

Kuğunun aryası kuğulara, filler fillere veda ediyor
Kendi çılgılığının peşine düşüyor bir Aborjin
Ned Kelly kendine bir zırh döküyor ağır demirden
Ah Ned Kelly: cahil ve cesur oğlum benim
Köroğlu'ydu bizim oralarda senin adın yahut Celâli
Çaldığın atın kefaretinı ödedin ölümünle, oysa yaşlı
Bir Çerkes'ten duymuştum: "Atın fiyatı yoktur"
Atlılar geçiyor rüyalarımdan, atlılar geçip gidiyor
Hayat canhıraş bir telaş yumağına dönerken
Anlatılacak ne çok hikâye kalıyor geride

Kelimelerse tutukluk yapan bir silah kadar mahcup

Taylardı mesafeleri hiçe sayan ve yolcusunu
Hâyâl ettiği yerde bırakıp yola revân olan
Reddin hayata bağışladığı müthiş gerçek
Yıldız şavklarında oynaşan ırmağın delişmenliği
Ve kâlp atışlarını sarıp sarmalayan alev
Bütün bunlar sabırsız bir tayın anlattığıdır
Sabırsız bir tayın coğrafya bilgisidir de denebilir
Taylar: ölümsüz ama ölümlü, hüzünlü ama cesur
Taylar: göğün bulutu, yeryüzünün yalnızlığı
Firar duygusunun kışkırttığı büyük öfke

Kalbim şimdi bir tayın kalbidir

Afgan afyonu Fellah şarabı
Bir de Acem santur ömrünün
Nirengi noktaları. Haydutluk
Hikâyelerinde rivâyet yahut
İnfilâk hâlindeki Alamut'tan
Tard edilmiş sünepe bir şaki

Kendine ayna edinmeyen
Mülksüz son meczuptu o

Kendi yalanında kırk'tan biri
De ki füsûnkâr zamanlarda
Harami. Umursamazlıklar
Edinmişti sînesine sığınan
Süsen otlarından ki eyvah
Boyundan küçüktü dünya

Eyvallah nedir bilmez idi
Esrik, mutedil bir belâ idi

Mavera macerasından dem
Vurur ki demlendiği anlardır
Gam yükünü Vâmık'tan alıp
Şimâlden cenûba, oradan da
Çin prensesine sundu ki Çin
Çekik gözlü çaşıttı Maçin'de

Çin, Maçin yahut yecümcüc
Hâyâl hânemizin uçsuz karanlığı

Boy boylayıp soyuna kibrit
Çakınca gördüydü delilerin
En çılgınını ki Deli Dumrul
Diyorlardı; Elbruzlar'dan yüce
Olamaz deyip yerle yeksân
Eylemişti İkizkule ejderini

Temennasız tenhalıklar yurdu
Sayılır, yurt nemene ise

Sarsak bir Şaman yahut
Bu dünyada fuzuli, yol
Gamber etmişti elinden
Pey'ini almak'çin bu yüzden
Leylî yalnızlığında aysuz
Perişanlıklar yakıştırdı kendine

Velhâsıl gâh garib, gâh
Münzevi bir şâir idi

Unutuş: tenhâya açılan büyük
Kapı; uçsuz bir çölün ortayeri
Kendini Mecnun sanır burada
Ceylanını kaybeden her *düşkün*
Mesnevi sayfalarından
Firar ederek

Yüktür her hatırlayış, hâfıza
Büyük anafor, sonsuz kâbus
Çeker dibe kanatarak zamanı
Orada kalbin vücuda ihtiyacı
Yoktur:
Tanrı da kayıptır çoktan

Kum yahut saat; aralıksız
Hatırlatır ya bir şeyleri şüphe
O zaman kök salar işte, şeksiz
İtirazsız îma ederek şiire
Şüphesiz
Böyledir olmuş olan

Çünkü şair kendinin farkında
Olduğundan daha yalnız, daha
Beter bir hâfızadır, bu yüzden
Kederini anlatabilecek alfabeyi
Ancak
kendisi yaratabilir

Yine de iğne iplik arar kendini
Akılla sınayan, söküğü bulmak için
Ah ki sezgi delik deşiktir îma da
Yol tenhâya gider, tenhâ bir kalbe
Menzilse
Kuma gömülmüştür, esrara

Döngü; körlüğün icadı, arayıp
Bulmak için şehre, dağa, ovaya;
Kaybetmek üzre yollara düşmüş
Bir şaire rastlar mı hiç sanmam
Yoktur,
Çünkü ıssızlıktır şair

“Çerkesler bizden nefret ediyor.
Çünkü onları özgür yaylalarından
attık, köylerini yaktık ve
kabileleri toptan yok ettik”

Puşkin

Yurdunu yitirmiş bir halkın
Sitemsiz hüznüydü merhamet
Kabuk dökmekte olan ağacın
Göge, yere, suya ve rüzgâra
Veda etmesi de denebilir

Ah rüzgânın rüzgâr, yağmurun
Yağmur olduğu ve taylânın
Gölgesine sığındığı uzak günler
Yahut bulutların el edercesine
Elbruzlar’a süzülüş anları...

Uzak, çok uzak anılar bunlar
Ve şimdi rüyasına giriyor sık sık
Kabuk dökmekte olan bir ağacın

Erdal Eren ile Necdet Adalı'yı düşünürken

Tektekçi meyhanelerde terlemişti içimdeki çakal
Bıyıklarımın hâlâ ayva ve rakı kokması bundandır
Kendimi en zâlim şarkılar makamına yolcu ederken
Fiyakamı ödünç alırdım açık hava sinemalarından
O zamanlar biz, ohhoo iki kafadar bir araya gelsek
Yelkenleri fora edip hayallerimize, giderdik giderdik
Sesimiz sıtma görmemiş ruhumuz mürekkep içmemişti

! Hercai birer nidâ idik yıldız şavklarıyla oynaşan

Mürekkep dedim de başıma belalar açan mektuplar
Yazardım yeşil mürekkepli pelikan dolmakalemimle
Hasarlı bir hayat gibi duruyor hâlâ o pelikan bende
Babamdan yalvara yalvara almıştım orta ikide
Esat Mahmut Kerime Nadir günleriydi, bir de Pekos Bill
Çilli bir kızda denedim kemendi ilk kez boşa çıktı
Okul ve ev kaçağı sayıldım, adım hep öyle kaldı

! İmlâsızdım anneme sorsalar, haylaz bir nidâ

Genciken, günler her şeye yeterken, berduş bulutlar
Gibi dolaşırken dünya denilen alacakaranlık güzergâhta
Cesaretimi ilk kez nerede keşfettim düşünsem hatırlarım
Belki korkuyu tepeden tırnağa yaşadığım bir gündü
Söz çakmaktaşıdan sıçrayan kıvılcım olsa nafiendir
Hükmü hengâmedir artık kalbim dediğim muallakta
Geyiğini yitirmiş dağ, şiirini unutmuş dil neye yarar

! Hepsi acı bir eyvah olmuştur, sitemkâr bir nidâ

Polisle çatışırken bitti galiba çocukluğum ve ilkgençliğim
Yoldaşlık günleriydi; “Kardeşler!” diyordu içimizden biri
“Dağın geyiği, dilin şiiri tanık olsun; anamızın ak sütü
Tanık olsun ki haklıyız, kazanacağız!” Barikat günleriydi.
Yaralı bir kardeşi taşıırken omzumda, cesaret diyordum
Sesimde tereddütsüz geziniyordu en delişmen tay
Vahşi bir vadiden akıyorduk toynaklarımız kan içinde

! Alev bir nidâ idik ve arkadaşlık günleriydi

Hayatın bir hikâyesi varsa bizimki biraz da bu idi işte
Ölüm en gencimizden yakaladı, on yedisindeydi
Şimdi uzun uzun susuyor belleğini yitiren kim varsa
Çağ nedir, unutuş ne; zaman bir iğne deliğinden geçip
Darası oluyor birikmiş anıların ve ölümlerin
Kekeme bir tarih yazıcısının bize ayırdığı sayfada
Kanlı bir nidâ işaretiyiz, tarihin imlâsını bozan

! Yaralı bir nidâyız yaşadığımız bu dünyada

Ahker



Kim içredir ki orda sesin duyurur
Mülkümüz oydu işte ey hûn, ey
Hükmünü yeleleriyle suya salıp
Zamanı solumakta olan tay

Göğsümüzdeki uykusuz bir soru
Sancılı ân'a sızmak ister gibiydi
Ve el almak için Elbruzlar'dan
Yol soruyordu çılgın bir kartala

Kartal ki kendini Anka sanmakta
Sakınca görmüyor çünkü tüyleri
Bulut kokuyor ve göz göz olmuş
Efsâne ile hakikat uçurumunda

Çünkü rûya ile ağanyor yarın
Bir fısıltıyla çoğalıyor rüzgâr
İtiraz işte orda, kalbimiz diye
Bildiğimiz delilikte başlıyor

Ey kurt kuş, gergedan veya sen
Yalnızlık yalnızlığı bilende kaldı
Bizim payımıza düşense oydu işte
Suların yoncası yahut solgun rûya

Rûya ile başlıyor yarın denen mâcera

Tırtılın yaprakta bıraktığı simli iz
Bir yol günlüğü gibi duruyor orada
Ve nereye konacağını şaşıyor serçe
Islığını duyunca köşedeki çocuğun

Islığını ıssızlıkta yürütürken
Düşünme biçimi bu sanıyordu
Kanını sıcak tutuyor çünkü
Islak anılar günlüğü

Islak ve sıcak bir ipeđi yüzünde
Gezdirirken görüyor arka bahçeyi
Ayna yansıtıyor çünkü ıslak eşikte
Ayağı kayıp kapaklanan bir çocuğu

Dünü düşürüyor saatinin
Kösteđini yelek cebinde unutmuş gibi
Meydan saatleri olurdu kentlerin
Bekleyip durduđu saatlerce

Saatlerce izlerdi karnca yuvalannı
Bulutları ve telaşlı sokak köpeğini
Unutmak ile hatırlamak buydu belki
Ama tırtıl habire kemiriyordu yaprağı

Yakası açılmadık sokağa
Asfalt, katran, karasakız
Olup akıyor zifirî küfür
Ve kırık sokak lambaları
Yolunu kesiyor batık aşkların

Sinsice sızıyor zamanın
Gözeneklerine karanlık
Köhne duvara kuşkulu
Fısıltılar yansıyor ardarda
Yitip gidiyor yön duygusu

Havada ise sadece ağır
Bir sülfür kokusu

Duvarın kalbi var mıdır
Ki dayamış sırtını cinnet
Geçirmekte olan ahali
Soruyor gelene geçene
Aynı soruyu hezeyan içinde

Yakasız açılmadık sokakta
Kazıyarak zift ve küfürden
Ve aralayarak yanık
Kokusundan hatıraları
Soruyor aynı soruyu herkes:

- Şimdi hangi duvar dibinde
Kurşuna diziyorlar bizi

Dipte: Acının ve cansıkıntısının
Boşluğun ve en beterin dibinde
Solungaçları tıkanmış bir balık

Arasına yokluyor cürufun içinde
Sınıyor kanatan ucuyla bir zoka
Hayat mı diyorlardı içgüdü mü ne

Sahi var mıydı. Üşeniyor artık
Düşünmeye o eski birzamanlar'ı
Zoka çekiliyor yukarı, bir umutla

Dipte: En dipte unutulmanın değil
Çekilecek en uzak kıyı budur diye
Üzgünlüğünden habersiz kalınsın

Son kabarcık da sönünce yosunlar
Kıpırtısız, öylece. Yüzey duygusu
Kaybedile kaybedile

Solungaçları tıkanmış bir balık
Unutuyor şimdi küfünü, küfrünü
Işıksız kalan bir dünyanın

Kör us kara bilgi, ara ver
Gagaladığın bu gövdeye
Ki aralıyor şimdi geceyi
Sezginin sakınımlı, uysal
Parmakları bir daha

Sessiz ve kendiliğinden
Açılıveriyor mecaz çiçeği
Mercan kayalıklarının
Korsan hikâyelerinin
Büyülü uzaklığı gibi

Sızınca karanlık bir ân'a
Kibrit çakımı rüyanın sihri
Döneriyor ağır hakikat
Hüznün ve matematiğin
Baş döndüren kimyasında

Yine de dönüp bakıyorsun
Yaralı gövdenin delişmen
Geçmişine ki orada solgun
Bir aşkın sığındığı mecaz
Susku ve yangındır biraz

SÖZ GÜMÜŞ DEĞİL

Biriken damla bir kayayı
Nasıl oyarsa için için, söz
Gümüş değil söz'dür işte
Hem mâsum hem günahlı

Kayıp sesler, kil ve katran
Bulanık şimdi'ye eklenip
Fısıldaşıyor: Belânın gelişi
Daha yeğnidir kehânetten

Dinledikçe duyamaz olursun

Sahileşen bir kâbus oluyor
Her macera yani her aşk
Ki orada sitemli sözler
Bırakmıştın sayfalar dolusu

Yine de sakınımsız devinir
Gücenik sözcükler ve sisli
Anılar labirentinde kalbin
Kalbin ki söz geçiremediğin

Gümüş değil söz'müş işte

Yunus Tonkuş'a

Yalnızlığın serin imgesiydi
Ve yakıştırdıydı mermere
Kalbi kırık bir sevgili gibi
Sığınmıştı kimi tenhalara
Tozlaşan ruhunda nice çöl
Ve ölümün izini taşıyarak

Çöle ve ölüme dönmeden önce

Simgeye dönüşünce kentin
İşlek alanlarında; yorgundu
Hep aynı şeyi düşünmekten
Eksiliyordu çünkü bedeninde
Dirim denen ter; yontucunun
Düşlerinden ödünç verdiği

Yanımdayım işte, anlat yıldız
Şavklarını, sarhoş şişelerinin
Kanattığı anıları, gezginlerin
Komik merakını; altın toprak
/dan getirdiğin sırları, çölün
Ve ölümün gölgesiz diliyle

Çöle ve ölüme dönmeden önce

Ormanı değil rüzgârı
Tarazlıyor sözün çakalı

Geyiğini kaptırmış da
Onun'çin

Çakal işte
Gizlenmiş de sözün inine

Seyreltiyor avcıları
Rüzgârın alfabesini

Bir gözü de kartalda

Kartal hatırlayacaktır
Çakala bırakılan
Sözün hükmünü

İşte bunun için
Çakal hep çakal

Ormanın gölgesinde
Menzilinde kartalın

Yaralı ve hicazkâr bir santurdu
Zamanın gözeneklerine kürdîli
Efkârları sızdıran, Zagroslardan
Sınır ihlâliyle kalbimize sığınıp

Doğu'nun hicrânı bürünürken
Ağulu bir ezgiye, İsfahan'dan
İstanbul'a bir güzergâh izler
İpekyolu'nun kervanlarıyla

Herat'dan yahut Kandahar'dan
Buzkaşı macerası dediğin çılgın
Göçebeydi, yalnız ve yatugan
Halkların yaralı coğrafyasında

Acemaşîran, çargâh ve segâh
Vursa da çift zahme, biz ona
Gazeller ekledik gazelhanlar
Buldukça Acem diyarından

Bozgun unutturur ya bir şeyleri
Sesi boğulur öksüz kalanın da
Öyle oldu yüzyıllar geçerken
Şimdi hâtıralarda kaldı santur

Santuri Ethem Bey bir türlü
Giremiyordu hüzzam taksime
Çargâh, acemaşiran ve segâh
Nidâlar kendilerini yineliyor
Zahmeler yakıyordu avuçlarını

Mahcuptu Ethem koronun
Önünde, üstelik terliyordu
Kunt yollara vurdu kendini
Bir uçurumdu çünkü hüzzam
Notalarsa uçurum kelebekleri

İbrişim tel “bir mahpeyker”
İçin mi kırılmıştır bilmem
İçlenip santurun hüznünden
Artık az hatırlanacak olan
Bir şarkıyı terennüm eder

Bir hâtıradır Şehnaz Longa
Ethem Bey'den; ama düğâh
Şarkıyı kim bilir kim söyler:
“Düştü gönlüm
Sen gibi bir zâlîme”

Bungun, buğulu, hafif terli
Bir kısraktı eşkin ovaları
Özleyenlerden uzak duran

Puslu bir günde düştü pusuya
Vuruldu: öylece kalakaldı
Çakallar üşüştü üstüne

Orada, ormanın derininde
Bir at iskeleti vardır, görenler
Anlatırlar ki dimdik durur

Bungun, buğulu, hafif terli

Diyeler ki kir bulaşmaz, kin
Tutmaz bir ömürdür bizimkisi
Özgeye özneye aşikâr olsun
İçindi kapı üzre bu serlevhâ

Bir dil sürçmesi kadar hatalı
Sualler sormuştuk yarına dair
İhtimâl ki sükût gerekirken
Kelâmın kâtibi olmuştuk

Tökezleyen dün bocalayan
Yarın idi bizi hüzne ekleyen
Hiç'se kinâyeydi dilimizde
Belki alacakaranlık hikâye

Heder edilmemiş geceyi biz
Yaşadık mı saymalıyız şimdi
Soğuk giz, ürperten kahkaha
Çökerken hâtıraların üstüne

Kapı dışra çıkmak içinse aşk
Levhâsına yüz sürüp, mâcera
Yangınına köz taşınmalıydı
Yazısıysa elbet yazılacaktı

Diyeler ki budur ol hikâyat

I /

Büyükbüyük nine alacakaranlıkta bir gölge gibi kalkıp cezvesini, kallavi fincanını sessizce alırdı teldolaptan. Sonra cezvesini sürmek için maşasıyla külleri bir yana itince, ahkerler belirirdi mangalda. Öyle gözgöz, öyle kıpkızıl, bütün geceyi ısıtan iri ahkerler. Ve ben çocuk kalbimle onları mangala düşmüş yıldızlar sanırdım.

Büyükbüyük ninem, her gece bu yıldızlarda pişirirdi kahvesini.

II /

Harflerle üstü örtülmüş
Bir ahker olsa gerek şiir

Yine de yanar birinin canı
Kalbiyle açmakta çünkü kitabı

Siyahkâr



Gönüldendir şikâyet kimseden feryadımız yoktur.

NEV'Î

Siyahkâr kelimeler sızıyor aklımın
Dehlizine ki önceleri serin sözler
Dingin yalnızlıklardı oyalandığım
Yaz bitti de onun içindir diyor biri;
İlk kez bitmiyor yaz, hayat çoktan
Farkında bunun akşamlar apansız
İniyor geceyi siyahkâr kılmak için
Hançer birdenbire saplanıyor, güz
Usulca örtüyor masumiyetin üstünü

Zifirî kelimeler sızıyor yazın bittiği
Göçmen bir kuşun yolunu şaşırdığı

Ağır bir ağrı gibi ağıyor sözlerin
Burgacına ved : Yaz yine bitti.
 arkılardan  đrendiydik: Sevdâ
Sitemk r bir ved  idi ömür gibi
H tirası için kitabın bir yerinde
Saklı bir söz düşürülür belki de.
Mecaza d nm  se vef nın enk zı
S k net gerekir unutmak için
Hatırlamak içinse yeni bir yaz

Ki unutuldu sanılsın diye bu  yk 
Bir aşkın kelimelerle sürüp gittiği

Söz de ürperiyor kalın ve soğuk
Karanlığa gömölüp giderken şiir
Bizi kendine çeken dip, oradaydı
Yazın bittiği ve siyahkâr bir aşk
Öyküsünün anlatıldığı yerde
Ufkun kalbine çöktüydü tuhaf yaz
Unutuşun uçurumuna düşmüştü
Şimdi yine zifirî kelimeler sızıyor
Düşünsem hatırlarının dediklerime

Ki unutuldu sanılmasın dünkü öykü
Hani bir aşkın güzle solup gittiği

SABAH BİLGİSİ

Sabah olduğuna gûyâ, inanmaz

Uyanmaz uykudan cânân, uyanmaz

Recâîzâde Mahmud Ekrem

Sabah bilgisini öğrendim sonunda:
Seninle uyanmaktı, uyanıp gözgöze
Geldiğimiz anda perdenin hafif bir
Rüzgârla açılıp günışığının yüzüne
Yansımasıydı: çılgın günışığının

Taze kavrulmuş kahvenin kokusu
Yahut terli bedenimize sunulmuş
Nar şerbetinin tende bıraktığı davet:
Yeniden sevişme duygusu, günışığı
Oyalanırken pencerenin pervazında

Derinleşirken ahşap sessizliğin sihri
Arındıyor susarak geçen zamanı da
Belki deli bir yağmur yağar birazdan
Dilimin ucundaki sözleri serinletir
Islak iki bulut oluruz ömrü uzatan

Aklı kamaştıran ne varsa kıpır kıpır
Sekiyor yaşamak dediğimiz atlasta
Usluca yer değiştiriyor ağır bir taş bile
Ey kalbim, unutmalsın dünü yarını,
Ân, saklıyor öğrenebileceğin her şeyi

Ve hayat öğretirken sabah bilgisini
Zihnim çırpınırken aydınlığın, aşkın
İtiraz şeraresiyle, bahçede bir dalın
Çıt diye kınılivermesi yahut başka bir şey
Hatırlatıyor: ölümcül koşunun bitişini

Uzun bir sonsuzluk
Birikti avcumda sen
Ordaydın, yanık izinin
Unutuldu sandığım
Anısında

Dağlayıp geçmişti kor
Ve örtülmüştü üstü
Eşeliyorsun; sızlıyor
Kabuğun altında yara
Kanatacaksın

Zaman aşındırırken
Acıyı ve susuşları
Altında saklıyor
Ahker denilen mağmayı
Bilmiyorsun

Külleri savrulmuştu
Meğer kil olup
Birikmiş sessiz
Sonsuzda
Öylece

Böyle anlatıyor
Bir köşesi kırık
Diğer köşesi
Uçurum olan
Yanık tablet

Gittin ya; denizlerin çekilmesi
Dalların eğilişi, turnaların göçü
Bunu anlattı bana, bir rüzgâr
Bunu fısıldadı geçip giderken

Bekle dediydim, gör yelkovan
Ürperişini ve getirdiği müthiş
Rüyâyı: o cümbüşü, çengiyi;
Hepsi esmerdi, çok esmerdi

Bir esmerlik kaldıydı sesinden
Bir de kum saati, çöl akrebi;
Billûrun parçalanış ânıydı, ki
Yüzüne sızdıydı ışk'ın şeraresi

Suyu fısıldayan çıkırık, koyu
Yalnızlığa dalmıştı ve orada
Birikmişti zamanın esmer bir
Vedâya benzeyen hikâyesi

Gittin ya
Daha çok özleniyorsun şimdi

Gittin ya, bulutun dağa, dağın
Yamaca dediği şuydu galiba:
Mecnun çöle döndürür kalbin
Yurdunu, Leyla ise bir vâhaya

Belki sayıklamaya benzeyen
Sözler kalır ayrılıklardan, ki
Uzun uzun ulur içindeki kurt
Zamanı kemiren uzaklığıyla

Hayat ile zaman bir muamma
Olup hazırlıyor ya aldanışları
Unutmak dediğimiz kör ışıltı
Orada sızıyor kalbin yurduna

Ah, yine de sitemsiz bir tayın
Gölgesi düşüyor dağ geçidine
Sağrısında mahmuz yaraları
Eşkininde uğultulu bir uçurum

Gittin ya, âzâd edilen eşkîya
Boşluğa düştü rüyadaydı güyâ
Sonra yürüyüp gittiydin işte
Dilinde kül tadı, geçmişinde
Sevdakâr bir hikâye bırakarak

Kedisi sokağa kaçmış
Biriyim ben ve içimde
Kekeme bir kuş
Ötüyor ötüyor ötüyor

Ve son günlerde durmadan
Yalpalıyor bütün sözler
Birisi adımı sorsa meselâ
Dilim sürçüyor

Derelerden geçtiydik seninle, azgın
Nehirlerden, çöl yalnızlıklarından
Sesin bir çavlandı güllerin fecrinde
Her yol ağzında bir daha öpüşürdük
Böğürtlen kokardı tedirgin boynun

Buğulanan geçmiş, kanayan yara
Avuçlarımızdaki karanlık uğultu
Huzursuz taylar gibiydik, yıldıya
Düşmüştük, karanlık bir yalnızlığa;
Ürperiyordu savrulan yelelerimiz

Ürperiyordu anılar sandığımız orman
Bir yolculuk söylencesiydi ömrümüz
Unutulmuş dillerin hüznüne benzerdi
Ateşin kalbine sokulurduk, rüzgârın
Yurtsuz soluğuna; zamansa yelkeni
Yırtılmış uçurumdu uğuldayıp duran

Sayımı yapıldıydı ateşin ve toprağın
Suyun ve havanın anlattığı biliniyordu
Geçirgen bir sarnıçtı anâsır-ı erbaa
Ve uygarlığın ölçüsü olmuştu insan
Dedi ki o: Yoruldum insan olmaktan

İnsan yorulur bazen insan olmaktan

Biz yorulduk, su yoruldu, gök bile
Eskimişti bakıp durmalarımızdan
Örselenen yaralarımızı kuzgunî
Sütüyle onanırken dağ geçitleri
Bir boşluk uykudan uyanıyordu

Derelerden, azgın nehirlerden, çöl
Yalnızlıklarından geçtiydik seninle
Böğürtlen kokulu vadilerde durup
Bir daha öpüşmüştük başımın hâlâ
Dönüp durması bundandır işte

Aklım yalpalıyorsa bundandır

Güneşin balkonla bir muhabbeti olmalı
Perdesiz, yaz-kış camları açık balkonla
Her mevsim büyütür saksıda çiçekleri
Belki cilveleşir nice gizli hatıralarla da

Çocuk sesleri, akşam sofraları, kadınlar
En çok bunlar yakışıyor bir balkona
Camı kırıp sokağa dilini çıkaran çocuk
İlk kez burada sarılır komşunun kızına

Balkonlara sıra sıra asılmış bayrakları
Gördüm de onun için geldi aklıma
Çocuk sesleri, akşam sofraları, kadınlar
Uzun kış geceleri ve kestane kokusu

Belli ki bunlar yakışıyor bir balkona

Sesin ne kadar benziyor sana
La minör, kumral, biraz şehlä
Hüzünlü bir güz akşamı belki
Solgun ezgiler ve hâtıralar
Derliyor Çerkes çiçeklerinden

En çok da yitik bir aşkın
Anlatıcısı masalsı geçmişten
Orada zaman ağır ve sâkin
Akıyor ömrümüze her şeyi
Yaşatıp gösterecek kadar

Meşeleri gövermiş bir türkü
Kalmış geriye o uzak aşktan
Sesin ıssız serinliklere dönüyor
Balkonun begonya çağrısına
Şehlâ dediğim itiraz ünlemine

Üşengeç bir sarmaşık usulca
Tırmanırken rüyalarıma
Balkon sokağın nesi olurdu
Şimdi bir bir hatırlatıyor ay
Çocukluğumun kabahatlerini

Sesin fısıltıya dönüyor, muammaya
Bir sızı gibi sızıyor bu metruk
İskelenin kalıntısına rüzgâr ve ah
Benim öfkeli gençliğim dedikçe
Ahşap yalnızlıklar ekliyor ömrüme

Ömrüm şimdi ne çok benziyor sesine

Orhan Doğan'ın sevgili hâtırasına

İki ejderle simgelenir Dicle ile Fırat
Cizre ise ortadaki aslandır ki Cudi
Gabar'la buluşup Kasrik'in manzum
Kebîr'ini yazdın Melayê Cizirî'ye

Sevdâ ile ilm, zûlm ile şedid hikâye
Akıp durmuştur Mezopotamya'da
Ki Bedirhan töresi kadim Botan'ın
Kalbine nakışlanır her newrozda

Sevdâkârdır ve duakârdır Cizre
Yaşmaklı Kürt kadınları Mem ile
Zîn'in mezarını ziyaret ettiklerinde
Sırtlarını dönerler Beko'ya

Zaman tetiktedir orada ve mağrur
Kelimelerin altında kuş hafifliği
Ve kederle gezinir dengbejin dilinde
Kalbini bir gülle değişen Cıgerhûn

Kalbini bir gülle değişen Cegexwîn

Soluğunu tutarak çekti
Islak örtüyü üzerinden
Ve çekilip geriye iki adım
Uzun uzun baktı kütleye

Ağaçların hışırtısını, gecenin
Nefes alışını dinledi sonra
Ama yontu dipsiz bir kuyu
Gibi susuyordu orada

Unutmanın karanlık sesi
Adını verdi ona

Zeyl



Köpeklerin her şeyi siyah beyaz gördüğü doğruysa, ben gökkuşa-ğını gören bir köpeğim; ama hiçbir köpek buna inanmıyor.

Leopold adlı filmde

Sesinde salaş bir meyhanenin hicazkâr bulutu
Dilindeyse yılların biriktirdiği kekre bir tortu
Sorulsa anlatacak bir ömrün hazin öyküsünü
Yetimliğinden kalan o ürkekliği, tedirginliği
Yine de *ah* neydi o *günler* diyecek, önündeki
Kadehten ağız dolusu çaresizlik yudumlayarak
Hâyâlinin üstüne çöken sisi aralayacak belki

Hâyâller diyecek, ömrümüzün bize attığı kazık

Dibe vurmuş bir geçmişin ağır yorgunluğu
Ağır yalnızlık, ağır kahırlar ve ucuz şarap
Akşamlarından payına düşen memnuniyet
Türk filmlerinin ağır melodramlarından
Çıkıp gelmiş de oturuyor sanki bu berbat
Meyhanenin esrar ve sidik kokulu köşesinde
En çok bir şarkı anlatıyor onun kederlerini

Bu ne sevgi ah, bu ne ıstırap

Sami Hazinses melâliyle gülümsüyor arada bir
Tuhaf bir ses tonu, toz yutmuş bir gırtlak
İsten kararmış bir gaz lâmbasının camı belki
Bir kız vardı mahallede siz Neriman Köksal deyin
Mapuslara düşürür adamı, süründürür üstelik
Bir gülüşü vardı ki yosmanın, fırlardı bütün
Çiviler tahtalarından, hiç sormayın sonunu

Ben mapusa o ise bir tüccarın koynuna

Abdullah Yüce “uzayıp giden tren yolları”
Diye başlayınca yükseliyor gam bulutu da
“Ömür biter yol bitmez” diyor uzun yol
Şoförlerinden edindiği ödünç bir sözle
Hep ağrına gitmiş şoför muavininden bir türlü
Vatandaş muamelesi görmeyişi, belli ki
Her dramın ucunda yine uzun bir yol hikâyesi

Ve açılıp sarmayan yarin kolları

Ukala bir “feylesof” gecenin ilerleyen saatinde
Hayattan öğrendik abi, oradan süzdürdük
Ne bildiysek, mektepler öğretemez bunu size
Diyor ki: Bir filmde mi aklımda kaldıydı ne
Köpekler her şeyi siyah beyaz mı görürlermiş
Bense gök kuşağını görmüş bir köpeğim
Ama hiçbir köpek buna inanmıyor

Perperişan bir sükût bulutu ağıyor sözlerine

İÇİNDEKİLER

(2004 – 2009)

Taylar ve Yolcular:

TAYLAR VE YOLCULAR	9
PERİŞAN	12
YOKTUR	17
SON UBIH	20
NİDÂ	21

Ahker:

SULARIN YONCASI	29
ISLAK ZAMANLAR	32
DUVAR	34
KÜF	36
MECAZ	38
SÖZ GÜMÜŞ DEĞİL	40
YONTU	42
ÇAKAL	44
SANTUR	46
SANTURİ ETHEM BEY	48
İSKELET	50
DİYELER Kİ	51
AHKER	54

Siyahkâr

SİYAHKÂR	61
SABAH BİLGİSİ	64
YANIK TABLET	66
GİTTİN YA /I	68
GİTTİN YA /II	70
GİTTİN YA /III	72
DEDİ Kİ O	73
BALKON	76
LA MİNÖR	77
CİZRE	80
UNUTMANIN SESİ	82

Zeyl

PERPERİŞAN	87
------------	----

